

Sygn. akt VII U 84/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2015 r.

**Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych**

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Jarząbek
Protokolant:	Wojciech Burczyński

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 stycznia 2015 r. w Warszawie

sprawy S. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania S. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 18 listopada 2013 r., znak: (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 84/14

UZASADNIENIE

S. G., w dniu 20 grudnia 2013 r. złożył, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. (dalej zwany organem rentowym), odwołanie od decyzji tego organu z dnia 18 listopada 2013r.

znak (...), dotyczącej odmowy przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Ubezpieczony wniósł o zmianę decyzji, ustalenie jego niezdolności do pracy oraz ustalenie prawa do renty z tego tytułu od dnia 1 października 2013r. Alternatywnie odwołujący wniósł o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, zarzucając niezgodność wyżej wymienionej decyzji ze stanem faktycznym oraz z obowiązującymi przepisami oraz brak w decyzji szczegółowego jej uzasadnienia, wniósł też o dopuszczenie dowodu z zeznań wskazanych w treści odwołania świadków na okoliczność stanu zdrowia ubezpieczonego oraz korzystania z dorywczej opieki osób trzecich; ponadto dopuszczenie dowodu z opinii lekarza chirurga gastroenterologa na okoliczność stanu zdrowia ubezpieczonego, celem ustalenia stopnia naruszenia sprawności organizmu i możliwości wykonywania przez niego pracy (odwołanie k. 2-4 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. w dniu

16 stycznia 2014r. zajął stanowisko w sprawie i wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał, że ubezpieczony został w toku postępowania skierowany do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 14 listopada 2013r. nie stwierdziła u niego niezdolności do pracy. Na tej podstawie

decyzją z dnia 18 listopada 2013r. (znak: (...)) organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (odpowiedź na odwołanie k. 5 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

S. G., urodzony w dniu (...), na mocy decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Inspektorat P. z dnia 12 października 2012 r. znak: (...) uprawniony był do świadczenia rentowego z tytułu okresowej niezdolności do pracy do dnia 30 września 2013 r. (decyzja t. I, k. 27 a.r.). W związku z upływem okresu na jaki przyznane zostało świadczenie rentowe ubezpieczony w dniu 29 sierpnia 2013 r. wystąpił do organu rentowego z ponownym wnioskiem o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (wniosek t. I, k. 31 a.r.).

W toku postępowania przed organem rentowym odwołujący został skierowany na badanie do Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 18 września 2013 r. uznał, że S. G. nie jest osobą niezdolną do pracy (orzeczenie t. I, k. 35 a.r.). Na podstawie powyższego orzeczenia Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał w dniu 2 października 2013 r. decyzję odmawiającą ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (decyzja t. I, k. 41 a.s.). Ze względu na wniesienie sprzeciwu, odwołujący skierowany został ponownie na badanie lekarskie przez Komisję Lekarską ZUS, która orzeczeniem wydanym w dniu 14 listopada 2013 r. również uznała badanego za zdolnego do pracy (orzeczenie t. I, k. 49 a.r.).

W oparciu o powyższe orzeczenie organ rentowy wydał **w dniu 18 listopada 2013r. decyzję (znak: (...))** odmawiającą ubezpieczonemu prawa do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy. Jednocześnie uchylono decyzję z dnia 2 października 2013 r. (decyzja t. I, k. 51 a.r.).

W związku z niekorzystną decyzją organu rentowego, S. G. złożył odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie.

W toku postępowania Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów: gastroenterologa, pneumonologa oraz chirurga celem ustalenia, czy odwołujący się jest osobą zdolną, czy też całkowicie lub częściowo niezdolną do pracy (postanowienie z dnia 20 stycznia 2014r., postanowienie z dnia 8 maja 2014 r. k. 46-47 a.s., postanowienie z dnia 17 lipca 2014 r. k. 66 a.s.).

W oparciu o zgromadzone w sprawie materiały dowodowe Sąd ustalił, że S. G. posiada średnie wykształcenie; zatrudniony był jako pracownik administracyjny oraz kierowca zawodowy. W 2010r. odwołujący przebył ostre zapalenie trzustki. Stopień upośledzenia sprawności ustroju powodowany rozpoznanymi schorzeniami nie sięga granic inwalidztwa i **nie stanowi o uznaniu ubezpieczonego z przyczyn gastrycznych za chociażby częściowo niezdolnego do pracy**. Z uwagi na rozpoznane schorzenia wymaga on dalszej obserwacji, okresowych badań jak i właściwego postępowania terapeutycznego zgodnego z zaleceniami lekarskimi (opinia biegłego gastroenterologa J. W. k. 20-21 a.s.).

Przewlekłe zapalenie trzustki z okresowymi dolegliwościami bólowymi wymagającymi leczenia objawowego, bez objawów niewydolności zewnątrz i wewnątrzwydzielniczej trzustki i innych objawów niedoborowych, u osoby po przebytych w 2010r. ostrym zapaleniu trzustki powikłanym torbielami trzustki oraz przetoką żołądkowo – skórną leczonymi operacyjnie w 2011r. i w 2012r. oraz przepukliną w bliźnie pooperacyjnej leczoną operacyjnie w 2012r., **nie uzasadnia uznania co najmniej częściowej niezdolności do pracy z przyczyn gastroenterologicznych po dniu 30 września 2013r.** Wobec kilkakrotnej hospitalizacji S. G. w okresie od 16 maja 2010r. do 9 czerwca 2010r. a więc w czasie bezpośrednio poprzedzającym wystąpienie ostrego zapalenia trzustki z powodu lewostronnej odmy opłucnowej, powikłanej krwotokiem do jamy opłucnowej z wystąpieniem wstrząsu oligowolemicznego, leczonym torakotomią klinową resekcją płuca lewego i drenażem opłucnowym oraz z udokumentowanym w badaniach USG

i TK w 2011r. płynem w prawej jamie opłucnowej, biegły uważa za uzasadnione zasięgnięcie opinii biegłego pneumonologa. W odniesieniu do przebytych operacji brzusznych, w tym operacji plastycznej przepukliny w bliźnie pooperacyjnej z wszczepieniem siatki wewnątrztrzewnowej zasadne jest zasięgnięcie opinii biegłego chirurga w ocenie zdolności do wykonywania zawodu kierowcy (opinia biegłego gastroenterologa M. W. k. 57-59 a.s.).

W zakresie chirurgii S. G. jest zdolny do podjęcia pracy(opinia biegłego chirurga J. P. k. 77-78 a.s.). Również **z przyczyn pneumonologicznych brak jest podstaw do stwierdzenia przynajmniej częściowej niezdolności** do pracy zarobkowej obecnie i w przeszłości (opinia biegłego R. C. k. 96 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach rentowych. Zdaniem Sądu powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Jednocześnie w toku sprawy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu gastroenterologii, pulmonologii oraz chirurgii celem jednoznacznego ustalenia stanu zdrowia odwołującego. W ocenie Sądu Okręgowego, opinie sporządzone przez czterech biegłych sądowych bezspornie wyjaśniły okoliczności dotyczące dysfunkcji zdrowotnych ubezpieczonego. Opinie zostały bowiem wydane po przeprowadzeniu szczegółowego badania przedmiotowego odwołującego i wnikliwej analizie całości dokumentacji medycznej zawartej zarówno w aktach sądowych, jak i aktach rentowych ubezpieczonego. Opinie biegłych specjalistów są wyczerpujące, a także zostały sporządzone w sposób jasny i logiczny oraz nie pozostawiają wątpliwości, co do dokładnego określenia stanu zdrowia S. G..

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Okręgowy uznał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowi wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie S. G. od decyzji organu rentowego z dnia 18 listopada 2013 r., znak: (...) jest niezasadne i jako takie podlega oddaleniu.

W myśl art. 57 ust. 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 z późn. zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania, co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy) (wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń

Spółecznych z 28 stycznia 2004 roku, II UK 222/03). Prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy przysługuje zatem w wypadku wypełnienia wszystkich przesłanek z art. 57 pkt.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

Przechodząc do merytorycznej oceny zasadności złożonego przez ubezpieczonego odwołania wskazać należy, że zaskarżona decyzja organu rentowego jest prawidłowa, gdyż odpowiada rzeczywistemu stanowi rzeczy. W przedmiotowej sprawie, Sąd uwzględnił wszystkie opinie wydane przez biegłych i uznał je za wyczerpujące, poddające wszechstronnej analizie stan zdrowia ubezpieczonego

w odniesieniu do jego możliwości zawodowych. Biegli są bowiem doświadczonymi specjalistami z tych dziedzin medycyny, które odpowiadały schorzeniom ubezpieczonego. Opinię wydali po zapoznaniu się z wszystkimi dokumentami leczenia przedłożonymi przez ubezpieczonego oraz po przeprowadzeniu badania odwołującego się. W ocenie Sądu biegli rzeczowo uzasadnili swoje stanowisko odnośnie zdiagnozowanych u wnioskodawcy schorzeń i ich wpływu na jego zdolność do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd doszedł do przekonania, że schorzenia wskazane przez biegłych nie ograniczają możliwości zarobkowania ubezpieczonego. Według zgodnej oceny biegłych J. W., M. W., J. P. oraz R. C. stwierdzone u odwołującego schorzenia, przy uwzględnieniu stopnia ich zaawansowania oraz współlistnienia nie naruszają jednak sprawności jego organizmu w stopniu uniemożliwiającym mu wykonywanie pracy zarobkowej zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami.

Z tych też względów ubezpieczony nie spełnia przesłanek uzasadniających przyznanie na jego rzecz prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wymienionych w art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 z późn. zm.).

W tej sytuacji Sąd, w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym zwłaszcza opinie biegłych sądowych uznał, że odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie i zgodnie z art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

z/ (...)